

Het droomhuis

Malindi 4 februari 2006

Dinsdag avond 24 januari:

Er zijn twee meisjes uit Nederland die ons hier een handje helpen, Rianne en Linde. Met Rianne en Linde zijn Fester en ik een hapje gaan eten in Malindi en om ongeveer 23.00 uur zijn we terug in ons huisje bij het weeshuis. We willen een spelletje triviaant gaan spelen voor het slapen gaan en we schenken iets te drinken in.

Als we net zijn begonnen, we zijn bij de derde vraag; schrikken we op omdat een groep mensen komt aan rennen. Ze zien er gek uit, sommigen hebben hun hoofd bedekt met bladeren en anderen hebben iets over hun hoofd gedaan, in hun handen hebben ze panga's (kapmesses) stokken en stenen. Ineens realiseer je je, "Dit is hartstikke mis!"

In een mum van tijd liggen we op de grond en de mannen roepen: "Money , money", geld. Ze gooien stenen slaan met de stokken om zich heen. Ik heb geen geld in mijn broekzakken maar de man die het op mij heeft gemunt blijft maar roepen: "Money, money".

Hij rukt mijn ring en armband en horloge af en dwingt me naar binnen te gaan.

De drankjes die we hadden ingeschonken worden over Rianne en Linde gegooid en daarna gooit een man een glas stuk. Fester heeft geld bij zich en geef het af, maar daarmee zijn de mannen niet tevreden. Binnen sta ik bij de tafel, de man slaat hard met de stok op een stoel en roept weer : "Money ,money". Ik weet niet meer wat te doen, ze hebben mijn handtas al en meer geld heb ik niet, ik duw hem mijn laptop in handen.

Mariama is wakker geworden en begint te huilen, ik hou mijn hart vast.

De man roept nu "Safe, bring me to safe". We hebben geen kluis dus weer kan ik niet aan de vraag beantwoorden. "Money , money, or your baby". Roep hij nu dreigend.

Buiten meppen de mannen Fester met een stok en ze roepen "Kill him, kill him". Dat roepen ze verschillende malen , het is een vreselijk geluid.

Terwijl ik midden in de kamer op de grond zit gaan mannen binnen in de kamer van Alice (een meisje van hier die ons helpt met Mariama en het huishouden) en Glady's (Glady's is een meisje die net haar middelbare school-examen heeft gedaan via het weeshuis in Ruiru en hier in Malindi wacht ze op uitslag.). Glady's verbergt zich onder het bed van Alice. Alice krijgt een klap met een panga en geeft haar mobiele telefoon. Buiten word geroepen "That girl is Giriyama (Zo heet de stam hier). Kill her , she is just a Giriyama". Dit heb ik zelf niet meegekregen ondanks dat ik voor hun kamer zat. Ik zie de man de dvd speler die we hebben gekregen van Telfort uit de kast halen. (We hebben nog helemaal geen tv hier en ik wist dus eigenlijk niet eens dat die dvd hier stond) Dan zie ik hem voorbijlopen met Fester's foto en filmapparatuur op de schouders en weet ik dat ze de slaapkamer hebben doorzocht.

Buiten staat een man met mijn handtas om zijn schouder, het is geen gezicht.

Het roepen en schreeuwen buiten gaat door en Fester moet ook naar binnen komen, hij moet naast mij op de grond gaan zitten. Daarna komen Rianne en Linde naar binnen. Ieder met eigen gedachten. "Zou dit ons einde zijn?" Ze gaan weg en we wachten een minuut. Fester zegt : "Waar zijn de bewakers eigenlijk?" Ik zeg : "Rustig". Glady's en Alice hebben vast de politie gebeld, pas dan hoor ik dat de overvallers ook bij hun zijn geweest. Na een kleine minuut zitten halen we snel Mariama uit haar bedje en Glady's en Alice uit de slaapkamer.

We slaken allemaal een diepe zucht , "We leven nog !".

Fester loopt naar het weeshuis, ik sta op de veranda. Achter de muur verschijnen ineens zaklampen en een grote groep komt ons opnieuw tegemoet gerend." Ze zijn terug" wordt er geroepen. De voorste man roept "Ik ben het , de waker en ik heb de gevangenenbewaarders gehaald". En zo staat het huis ineens vol met bewakers met machine geweren , maar de

overvallers zijn net weg. Alice is ondertussen flauw gevallen.

Rianne en Linde hebben nog een mobiele telefoon in het gastenhuisje en daarmee wordt de politie gewaarschuwd plus het bewakingskantoor die gelijk extra mensen stuurt.

Wij besluiten zo snel mogelijk hier weg te rijden. We zijn nog maar pas op weg of we zien een landrover vol politie mannen, ze zijn onderweg naar ons. Ze willen dat we mee terug gaan en dat doen we. De politie vraagt van alles, bijvoorbeeld: "Wat is er weg". Behalve de dingen die we direct gemerkt hebben, hebben we nog niet om ons heen gekeken. Wel weten we dat de foto- en film apparatuur weg is , mijn laptop , 1 mobiel van een Rianne en 1 van Fester en 1 van Alice en sieraden , dvd speler , het geld uit Fester zijn broekzak en mijn handtas met geld en het paspoort van Mariama en mij incl. werk en verblijfsvergunningen. Ook al mijn bankboeken zijn weg incl. de pasjes. Een van de pasjes was nieuw en omdat ik de pin niet kon onthouden zat het originele briefje van de bank me het pinnummer erbij. De politie zegt: "De daders weten waarschijnlijk niet wat het is en halen alleen wat ze nodig hebben uit de tas". De politie blijft en wij mogen gaan en worden de volgende ochtend vroeg verwacht. We gaan weer weg, we gaan naar Nederlandse vrienden van ons die hier hotel Casablanka runnen, ze heten John en Irma.

Het is al diep in de nacht als we aankomen, en nadat we de poort binnen zijn wekt de bewaker John door zachtjes op hun slaapkamerraam te kloppen. John en Irma springen gelijk uit bed en geven ons een geweldig welkom en blijven met ons nog even op om te praten en wat te drinken. Ik blijf maar denken ; "We zijn gelukkig allemaal oke".

Voor het slapen gaan zie ik op de achterkant van Fester zijn been de afdruk van de houten stokken. Desondanks slapen we allemaal goed en de volgende morgen op het weeshuis is de politie al erg actief. Diezelfde dag worden twee verdachten meegenomen naar het politie bureau, ze hebben tot vandaag niks losgelaten. Deze week hebben we affiches opgehangen met een beloning voor die persoon die de tip kan geven voor aanhouding van de groep.

Dergelijke overvallen gebeuren vaker in Kenia een meestal lopen ze slecht af, we realiseren ons heel goed dat we echt dankbaar mogen zijn dat we elkaar nog hebben.

De schrik zit er echter goed in, bij ieder onverwacht geluid is de paniek weer even terug.

Gladys de sociaal werker van het weeshuis verteld me dat de kinderen nachtmerries hebben.

Wij hebben vanaf dat moment alleen nog in hotels geslapen, we weten dat de veiligheid niet optimaal is maar ook nooit 100 % veilig kan worden. We weten ook dat de overvallers het op ons blanken hadden gemunt en niet op de kinderen van het weeshuis. Fester heeft een prachtig huurhuisje voor ons gevonden. Een raar idee na zoveel jaren bij het weeshuis gewoond te hebben (In Ruiru woonden we ook bij het weeshuis). Maar als ik het huisje zie fleur ik van binnen op, het is een mooi huisje, het staat aan zee.

Het zal financieel voor ons wel puzzelen worden, maar ja.. Uitzicht op de zee, op het strand, in een soort centre parcs-achtig woongebied , allemaal dergelijke huisjes op een afgesloten stuk land met veel bewaking en een groot hek , een soort dorpje zeg maar. Een prachtig droomhuis waar we na ons werk ook even tot rust kunnen komen, dat is een voordeel wan als je bij het weeshuis woont ben je altijd aan het werk.

Nog veel zijn we de tijd daarna bezig met de overval: bezoeken aan het politie bureau, het regelen van paspoorten en vergunningen en bankpassen en dergelijke.

Het werk in het weeshuis gaat door; kinderen vragen wanneer we weer bij het weeshuis komen slapen. Het is sneu voor ze, maar dat kan niet meer.

Lopende afspraken moeten doorgaan. Zo is er een afspraak gepland met KBC , deze schrijft voor kranten en maakt tv documentaires.

Ik ga met deze mensen op outreach, ik heb er gewoon helemaal nog geen zin in.

Steeds kijk ik om me heen of ik iemand op Fester zijn schoenen zie, want later merkten we dat zelfs die weg waren.,

Ik zat niet vrolijk en relaxed in de auto. Mijn gedachten dwalen veel af; ik heb Fester gevraagd in Kenia te komen wonen, ik kies ervoor onze dochter hier te laten opgroeien terwijl ik weet dat dergelijke overvallen hier gebeuren en ik voel me zo ontzettend rot op dit moment en heb geen zin om mensen in de outreach te helpen nu.

We gaan naar de Familie Olele, de man en vrouw met heel veel eigen kinderen plus weeskinderen van zijn overleden broer. Vader en moeder Olele zijn HIV positief.

Olele spreekt voor de camera in het Engels omdat ik erbij ben. Mooier als hij kan niemand denk ik spreken over ons werk hier. Aan het einde van het gesprek zegt hij: "Ik hoop dat God deze mensen meer en meer dagen geeft."

Dan gaan we naar de moeder van Rosalyne Cooky- onze outreach-werkster.

Als ze me ziet is ze zo blij en ze omhelst me en ik verdwijn in deze enorme grote grootmoeder armen. Ze weet van de overval en vindt het zo erg. Ook deze vrouw geef een interview voor de camera, deze keer versta ik helemaal niks van wat er wordt gezegd want het is in het Kiswahili. Voor we weer gaan roept de moeder me naar binnen in haar huisje. Ze heeft een houten lepel voor me gekocht: "Kun je mooi pap mee maken voor Mariama" zegt ze. Dan zegt ze: "Ria, deze mensen die dit gedaan hebben zijn slecht, ze willen niet werken en leven van andermans verdiende geld, laat deze mensen niet in je hart maar geef ze aan God" Ook deze vrouw: ze is zo'n schat. Ik ben erg moe van de outreach-rit, maar merk ook dat de mensen onderweg mijn vlammetje in mijn hart weer een beetje hebben aangewakkerd.

Praktisch.

Er zijn een aantal dingen praktische aan het veranderen nu na deze gebeurtenis.

De muur om het terrein in Malindi zal dichterbij getrokken worden naar het weeshuis waardoor we de overblijvende stenen kunnen gebruiken om de muur een stuk hoger te maken.

Het deel buiten de muur moet omringd worden met prikkeldraad en palen (evt. in de toekomst een stenen muur) Binnen de muur houden we het weeshuis en het gastenverblijf wordt een laboratorium. De outreach-school die in januari is opgegaan zal een lagere school worden voor de weeskinderen van het weeshuis zelf. Op deze manier hebben we alle activiteiten die direct de kinderen betreffen binnen de muur. Het laboratorium dat we nu aan het bouwen zijn, zal een andere bestemming krijgen en wel de outreach school- buiten de muur. Ik zal sponsoren hier ook nog persoonlijk over inlichten.

Alle deuren zijn we aan het vervangen voor metalen deuren, op de muur willen we stroom of prikkeldraad en glas.

Praktische zaken die op u betrekking hebben.

Iedereen die mail heeft gestuurd in de afgelopen maand wordt verzocht dat opnieuw te sturen, met het verdwijnen van mijn computer ben ik heel veel informatie kwijt geraakt.

Ook mijn adressenbestand is weg. Als u de kerstnieuwsbrief per post en de kerstkaart ieder jaar op prijs stelt, stuur me dan a.u.b uw adres opnieuw op.

Ik weet, het is een nare nieuwsbrief. Toch moet u op de hoogte zijn van een dergelijke gebeurtenis. Dan kunt u snappen waarom mails niet zijn beantwoord, dan kun u snappen dat we geen digitale foto's kunnen sturen en begrijpt u waarom de bouwplannen en de bestemmingen zijn veranderd en begrijpt u waarom we nu een huisje huren.

Graag doe ik u de groeten van Fester en Mariama, en ook van Rianne en Linde die hier nog steeds samen zijn met ons, in ons huisje aan de Indische Oceaan.

Kwaheri

Ria Fennema

